

Enyorança d'un altre món

Otessa Moshfegh

Traducció d'Alexandre Gombau i Arnau

Narratives

«No recordo l'última vegada que un llibre em va fer riure tant. I alhora, estic sorprès i escandalitzat. És genial.» — David Sedaris

«No hi ha cap història que no sigui original i estigui perfectament construïda. El talent de Moshfegh és únic, i els seus personatges, sense filtres, freds, sovint patètics, són encara més memorables pels seus defectes i desconeixement.» — NPR

«Un recull de contes impressionant.» — *AV Club*

«La prosa impecable i contundent de Moshfegh il·lumina el vessant fosc dels personatges. Els finals mai són feliços, però sovint donen esperança.» — Christena Appleyard, *Daily Mail*

«Una lectura irresistible. Escriu començaments fabulosos que captiven l'atenció, i tancaments impactants i persistents que no pretenen forçar cap efecte lapidari.» — Christopher Taylor, *Financial Times*

«Aprofundir en les seves frases és com tocar un filat lleugerament electrificat. Té molts tocs d'humor, i el seu to enginyós pot ser inquietant. Com veure algú somriure amb la boca plena de sang.» — Dwight Garner, *New York Times*

«Aquests relats són els moments d'introspecció més profunds i foscos de Moshfegh. Deixa'ls entrar.» — *Electric Literature*

«Llegiré qualsevol cosa que ella escrigui.» — *Harper's*

Enyorança d'un altre món

Narratives

141

Títol original: *Homesick for Another World*
First published by US PUBLISHER
Translation rights arranged by MB Agencia Literaria SL
and The Clegg Agency, Inc., USA
All rights reserved.

© 2017 Ottessa Moshfegh

© 2022 Alexandre Gombau i Arnau, per la traducció

© Lara Lars, per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial SL, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo
Disseny de cobertes: Felipe Román Osorio

Primera edició: març de 2022
ISBN: 978-84-19017-12-3
DL B 3596-2022
Imprès a Romanyà Valls, SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la seva incorporació a un sistema informàtic,
ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Enyorança d'un altre món

Ottessa Moshfegh

Traducció d'Alexandre Gombau i Arnau

 Angle Editorial

Taula

9	Sobreposant-me
27	El senyor Wu
47	Malibu
65	Els rarets
89	Un camí llòbrec i tortuós
107	No era lloc per a la bona gent
129	De visita als tuguris
157	Una dona decent
185	El dropo de platja
215	Aquí no passa mai res
251	Ballant a la llum de la lluna
281	La substituta
301	L'habitació tancada
311	Un lloc millor

Sobreposant-me

La meva aula era a la primera planta, al costat de la sala de les monges. Feia servir el seu lavabo per vomitar al matí. Una monja sempre empastifava de pólvores de talc el seient del vàter. L'altra obria l'aigua i omplia la pica. Mai no he entès les monges. N'hi havia una de jove i una altra de vella. La jove de vegades em parlava, em preguntava què faria durant el pont, si veuria la meva gent per Nadal i aquestes coses. La vella mirava cap a una altra banda i es retorçava l'hàbit entre els dits quan em veia venir.

La meva aula era l'antiga biblioteca de l'escola. Era un desgavell de sala anacrònica, amb llibres i revistes escampades arreu i un radiador que xiulava i entelava les finestres que donaven al carrer 6. Jo ajuntava dos pupitres per muntar la meva taula de treball a la part del davant de la classe, vora la pissarra. Guardava un gruixut sac de dormir dins d'una capsa de cartró, al fons de la sala, i el tapava amb diaris vells. Entre classes, agafava el sac, tancava la porta i feia una becaina fins que sonava la campana.

Normalment encara estava borratxa de la nit anterior. De tant en tant em prenia una copa per dinar al restaurant indi de la cantonada, simplement per mantenir-me en marxa (una boteruda ampolla marró d'*ale* agra de blat). McSorley's era allà mateix, però tot aquell rotllo nostàlgic no em feia el pes. Amb aquell bar em venien ganes de fer rodar els ulls. Molt rarament m'acostava a la cafeteria de l'escola, però quan ho feia, el director, el senyor Kishka, m'aturava i em feia un gran somriure mentre deixava anar: «Aquí arriba la vegetariana.» No sé per què es pensava que era vegetariana. El que prenia a la cafeteria eren productes precuinats, com ara barretes de formatge, *nuggets* de pollastre i bastonets de pa greixosos.

Hi havia una alumna, l'Angelika, que venia a dinar amb mi a la meua aula.

—Senyoreta Mooney —em deia—. Tinc un problema amb la mare.

Era una de les dues amigues que tenia. Xerràvem i xerràvem. Jo li deia que no et podies engreixar per més que ejaculessin dins teu.

—Error, senyoreta Mooney. Allò et fa panxa just allà. Per això a les noies els surt panxa. Són unes porques.

Tenia un xicot que visitava a la presó cada cap de setmana. Els dilluns em sortia amb una nova anècdota sobre els advocats del noi, quant se l'estimava i de més històries. Sempre feia la mateixa cara. Era com si ja n'hagués vistes de tots colors.

Hi havia un altre alumne que em feia parar boja. En

Popliasti. Era un xaval de segon curs, ros, fibrat, amb acne i molt d'accent.

—Senyoreta Mooney —deia, aixecant-se del pupitre—. Deixi'm que l'ajudi amb el problema.

Em prenia el guix de la mà i dibuixava una polla i uns collons a la pissarra. Aquesta polla i aquests collons s'havien convertit en una mena d'emblema per a la classe. Apareixien a tots els seus deures, als exàmens, gravats a tots els pupitres. A mi tant se me'n fotia. Em feien riure. Però en Popliasti i les seves interrupcions constants algun cop em feien perdre els estreps.

—No us puc ensenyar si us comporteu com animals! —exclamava jo.

—I nosaltres no podem aprendre si fa la boja així, criant, amb els cabells tots esvalotats —replicava en Popliasti, arrencant a córrer per l'aula i llançant a terra els llibres dels ampits de les finestres. Hauria pogut passar sense ell.

En canvi, tots els meus superiors eren molt respectuosos. Jo m'encarregava de preparar els alumnes per a les proves d'accés a la universitat. Acudien a mi amb preguntes pertinents sobre mates i vocabulari que em costaven molt de respondre. De vegades, amb càlcul, admetia la derrota i em passava l'hora rallant sobre la meua vida.

—La majoria de gent ha practicat sexe anal —els engegava—. No us sorpreneu tant.

I també:

—El meu xicot i jo no fem servir condó. Quan confies en algú, va així.

Aquella antiga biblioteca tenia alguna cosa que mantenia a distància el director Kishka. Em penso que sabia que, si hi posava un peu algun dia, li tocaria fer-hi neteja i desempallegar-se de mi. Bona part dels llibres eren volums d'enciclopèdies obsoletes i incompletes, bíblies ucraïneses, llibres de Nancy Drew.* Fins i tot vaig trobar revistes picants sota un mapa vell de la Rússia soviètica, plegades dins d'un calaix amb el rètol SOR KOSZINSKA. Una cosa que vaig trobar i que estava bé era una antiga enciclopèdia sobre cucs. Era un patracol, gruixut com un puny i sense coberta, de paper trencadís, ratat a les cantonades. Mirava de llegir-lo entre classes quan no podia dormir. Me l'emportava al sac de dormir, li obria la tripa i deixava que els meus ulls recorreguessin la lletra menuda i borrosa. Cada entrada era més increïble que l'anterior. Hi havia cucs rodons, cucs amb forma de ferradura, cucs amb dos caps, cucs amb dents com diamants i cucs grossos com gats domèstics, cucs que cantaven com grills o que es podien camuflar com pedretes o lliris, o que eren capaços d'obrir les mandíbules fins a empassar-se un nadó. Què merdes donen a la canalla avui dia?, pensava jo. Dormia, em llevava, ensenyava àlgebra i em tornava a ficar al sac de dormir. Apujava la cremallera per damunt del cap. M'arraulia ben endins i tancava amb força els ulls. Em palpitava el cap i sentia la boca com si la tin-

---

* Personatge fictici de llibres de misteri per a adolescents. (Totes les notes són del traductor.)

gués plena de tovallons de paper mullats. Quan sonava la campana, m'aixecava i allà tenia l'Angelika amb la carmanyola del dinar dient:

—Senyoreta Mooney, tinc una brossa a l'ull, per això ploro.

—Entesos —deia jo—. Tanca la porta.

El terra era un escaquer de linòleum negre i color pixum. Les parets eren llustroses, plenes d'esquerdes i de color pixum.

Jo tenia un xicot que encara era a la universitat. Duia la mateixa roba cada refotut dia: uns Dickies blaus i una camisa amb solapes de botons, fina com el paper. La camisa era d'estil cowboy, amb botons nacrats. Se li transparentaven els pèls del pit i els mugrons. Jo no feia comentaris. Era de cara maca, però de turmells grossos i papada fluixa i amb plecs.

—Hi ha un munt de noies de la facultat que volen sortir amb mi —deixava anar sovint.

Estudiava per ser fotògraf, però jo no m'ho prenia gens seriosament. M'imaginava que acabaria treballant en una oficina després de llicenciar-se, que se sentiria agraït de tenir una feina de debò d'aquest tipus, que n'estaria content i que fins i tot fanfarronejaria de tenir feina, un compte bancari al seu nom, un vestit a l'armari, etcètera, etcètera. Era un solet. Una vegada la seva mare va venir de visita des de Carolina del Sud i em va pre-

sentar com l'«amiga que viu al centre». La mare era horrible. Una rossa espigada de tetes falses.

«Què et poses a la cara a la nit?» és el que em va preguntar quan el meu xicot va anar al lavabo.

Jo tenia trenta anys. Exmarit. Pensió d'aliments i assegurança mèdica acceptable a través de l'Arxidiòcesi de Nova York. Els pares, de l'interior de l'estat, m'enviaven paquets amb menjar, plens de segells i tes descafeïnats. Quan estava beguda trucava al meu exmarit i em queixava de la feina, del pis, del xicot, dels alumnes, de qualsevol cosa que em passés pel cap. Ell ja s'havia tornat a casar, a Chicago. Treballava en no sé què de la justícia. Mai no vaig entendre la seva feina, i ell tampoc no me'n va explicar mai res.

El meu xicot venia a passar els caps de setmana amb mi. Junts, bevíem vi i whisky, coses romàntiques que m'agradaven. Ell ho portava bé. Mirava a una altra banda, suposo. Però era un d'aquells idiotes pel que feia a les cigarretes.

—Com pots fumar tant? —etzibava—. La boca et fa gust de cansalada fumada.

—Ha-ha —replicava jo des del meu costat del llit. I em ficava sota els llençols. La meitat de la meva roba, dels meus llibres, de la meva correspondència sense obrir, dels meus gots, dels meus cendrers... La meitat de la meva vida estava amuntegada entre el matalàs i la paret.

—Digue'm com t'ha anat la setmana —vaig demanar al meu xicot.

—Bé, dilluns em vaig llevar a dos quarts de dotze del migdia —va començar. Podia seguir així tot el dia. Era de Chattanooga. Tenia una veu suau i agradable. Sonava bé, com una ràdio antiga.

Em vaig aixecar, vaig omplir una tassa amb vi i vaig seure al llit.

—La cua a la botiga de queviures era normaleta —continuava explicant.

Més tard:

—Però no m'agrada Lacan.* Quan la gent és tan incoherent, significa que és arrogant.

—Mandrós —vaig dir—. Sí.

Quan va acabar de garlar ja era l'hora de sortir a sopar. Podríem demanar unes copes. L'únic que havia de fer era acompanyar-lo, seure i dir-li el que havia de demanar. Ell em cuidava així. Poques vegades es ficava en la meua vida privada. I quan ho feia, em posava rampelluda.

—Per què no deixes la teua feina? —em va preguntar—. T'ho pots permetre.

—Perquè m'estimo aquells nanos —vaig respondre. Se'm van negar els ulls de llàgrimes—. Tots són molt macos. I me'ls estimo. —Anava trompa.

Comprava tota la cervesa a la botiga de la cantonada del carrer 10 est amb la Primera avinguda. Els egipcis que hi treballaven eren tots molt atractius i afalagadors. Em regalaven lllaminadures (Twizzlers, Pop Rocks amb

---

* Psicoanalista i psiquiatre francès (1901-1981).

embolcalls individuals). Els ficaven dins la bossa de paper i em feien l'ullet. Comprava dues o tres xibeques i un paquet de cigarretes de camí a casa, en sortir de l'escola, cada tarda, i me n'anava al llit a mirar *Casats... i amb fills*, i *Sally Jessy Raphael* al meu petit televisor en blanc i negre; bevia, fumava i clapava. Quan es feia de nit, sortia de nou a buscar més xibeques i, de tant en tant, menjar. Al voltant de les deu del vespre em passava al vodka i feia veure que em sobreposava amb un llibre o algun tipus de música, com si Déu m'estigués vigilant.

—Per aquí, tot bé —simulava que li deia—. Procuro sobreposar-me, com sempre.

O, segons com, m'arribava a aquell bar de l'avinguda A i tractava de demanar copes que no m'agradaven per beure-me-les més a poc a poc. Demanava un gintònic o un combinat de ginebra, o un martini i ginebra, o una Guinness. Al principi jo li deia a la cambrera del taulell (una senyora polonesa ja gran):

—No m'agrada parlar mentre bec, per tant potser no li parlo.

—D'acord —deia ella—. Cap problema. —Era molt respectuosa.

Cada any els nanos havien de fer un important examen mitjançant el qual l'estat esbrinava com de malament feia jo la meva feina. Els exàmens estaven pensats per al suspens. Ni tan sols jo era capaç d'aprovar-los.

L'altra profe de mates era una filipina menuda que guanyava menys diners que jo per fer la mateixa feina i que vivia en un pis d'una sola habitació de l'Spanish Harlem amb tres nens i cap marit. Tenia algun tipus d'afecció respiratòria i una piga enorme al nas, i duia les bruses cordades fins al coll amb uns llacets i uns tanca-dors ridículs, i uns collarets de perles de plàstic d'allò més recarregats. Era una catòlica molt devota. Els nanos se'n burlaven. L'anomenaven «la xineta». Era molt més bona profe de mates que jo, però tenia un avantatge injust. Es quedava tots els alumnes que tenien traça amb les mates, tots els alumnes que allà a Ucraïna havien estomacat amb la fusta fins que aprenien les taules de multiplicar, els decimals, els exponents, totes les dificultats de la matèria. Cada cop que algú parlava d'Ucraïna, m'imaginava un bosc gris i pelat, farcit de llops negres que udolaven, o un local de mala mort en una carretera plena de prostitutes cansades.

Tots els meus alumnes eren pèssims amb les mates. M'encolomaven els curts de gambals. En Popliasti, el pitjor de tots, amb prou feines sabia sumar dos i dos. Era impossible que els meus nanos aprovessin aquell important examen. Quan va arribar el dia de la prova, la filipina i jo ens vam mirar com dient: A qui volem enganyar? Vaig repartir els fulls, els vaig fer trencar el segell, els vaig mostrar com omplir els espais degudament amb el llapis adient i els vaig dir:

—Feu-ho tan bé com pugueu. —En acabat, em vaig

emportar els exàmens a casa i els vaig canviar totes les respostes. Aquells gamarussos no em costarien la feina.

—Excel·lent! —va exclamar el senyor Kishka quan van arribar els resultats. Em va picar l'ullet, va enlairar els polzes, es va persignar i va tancar amb compte la porta al seu darrere.

Cada any anava igual.

També hi havia aquesta altra amiga, la Jessica Hornstein, una noia jueva força trempada que havia conegut a la facultat. Els seus pares eren cosins segons. Vivia amb ells a Long Island i alguna nit agafava el tren de rodalia fins al centre per sortir amb mi. Es presentava amb texans i vambes normals i corrents, obria la motxilla i treia la cocaïna i un conjuntet digne de la meuca més barata de l'avinguda més famosa de Las Vegas. Havia aconseguit la cocaïna d'un nano de l'institut de Bethpage.* Era espantosa. Probablement tallada amb detergent en pols de bugaderia. La Jessica tenia perruques de tots els colors i estils: una amb cabells *à la garçon* d'un blau neó, una altra de cabellera llarga i rossa a l'estil Barbarella, una de permanent vermella, una de cabells negres atzabeja com de japonesa. La seva cara era d'aquestes esblaimades i ulls de gripau. Al costat de l'Opie, sempre em sentia com Cleòpatra quan sortia amb ella.

---

* Barri ric d'Oyster Bay, al comtat de Nassau de Long Island.

—Anem a la disco —demanava sempre, però jo no ho suportava, tot allò. La nit sencera sota bombetes de colors, amb combinats de vint dòlars, empaitada per enginyers indis nyicris, sense ballar i un segell al dors de la mà que no aconseguia esborrar. Em sentia víctima d'un acte de vandalisme.

Però la Jessica Hornstein sabia com «remenar i bellugar» l'esquelet. La majoria de nits s'acomiadava de mi agafada de bracet amb un directiu qualsevol, decidida a fer-li passar «la millor estona de la seva vida», allà al seu apartament de luxe de Murray Hill,* o on carai visqués aquesta penya. De tant en tant, jo també acceptava la proposició d'un dels indis, pujava a un taxi clandestí fins a Queens, li escorcollava la farmaciola, li feia una mamada i tornava amb metro fins a casa a les sis del matí, amb el temps just per dutxar-me, trucar al meu exmarit i arribar a l'escola abans del segon avís de la campana. Però, en general, marxava de la discoteca aviat i ocupava el meu tamboret al davant de la cambrera polonesa gran, maleint la Jessica Hornstein. Sucava un dit dins la meva cervesa i em refregava el rímel. Donava una ullada a les altres dones del bar. El maquillatge feia que una noia semblés desesperada, trobava. La penya era molt falsa amb la seva roba i la seva personalitat. I llavors pensava: A qui li importa? Que facin el que vulguin. És de mi, de qui m'hauria de preocupar. Ara i adés escrivassava els meus alum-

---

* Barri benestant de l'East Side de Manhattan.

nes. Alçava els punys. Enfonsava el cap sobre la taula i els suplicava ajuda. Però què podia esperar? Es giraven al pupitre per xerrar els uns amb els altres, es posaven els auriculars, treien els llibres, les patates xips, miraven per la finestra, qualsevol cosa menys intentar consolar-me.

Bé, d'acord, hi havia algun moment bo. Un dia vaig anar al parc i vaig veure un esquirol enfilant-se per un arbre. Un núvol va passar sobre la ciutat. Vaig seure en un tros de gespa esgrogueïda i vaig deixar que el sol m'escalfés l'esquena. Potser vaig provar de fer uns mots encreuats, fins i tot. Una vegada vaig trobar un bitllet de vint dòlars dins d'uns texans vells. Vaig beure un got d'aigua. Devia ser estiu. Els dies es feien insuportablement llargs. No hi havia escola. El meu xicot es va llicenciar i va tornar a Tennessee. Em vaig comprar un aparell d'aire condicionat i vaig pagar un xaval perquè me'l portés pel carrer i escales amunt fins al pis. Llavors el meu exmarit em va deixar un missatge al contestador: «Vinc a la ciutat —deia—. Anem a dinar, o a sopar. Et puc convidar a unes copes. La setmana vinent. Res de l'altre món —afegia—. Parlem.»

Res de l'altre món. Ja ho veuríem. Vaig mantenir-me sobria uns quants dies i vaig fer gimnàstica al terra del pis. Vaig demanar una aspiradora al meu veí, un gai de mitjana edat amb clotets marcats per l'acne, que em va mirar com un gos amoïnat. Vaig fer un tomb per Broadway i em vaig gastar uns calés en roba nova, sabates de tacó alt, mitges de seda. Em vaig comprar maquillatge i

tot allò que em van aconsellar. Em van tallar els cabells. Em van pintar les ungles. Vaig anar a dinar tota sola. Vaig menjar amanida per primer cop en anys. Vaig anar al cine. Vaig trucar a la mare.

—No m'he sentit mai tan bé —vaig explicar—. Estic passant un estiu fantàstic. Unes vacances d'estiu fantàstiques.

Vaig endreçar el pis. Vaig posar flors vistoses en un gerro. Tota bona idea que se m'acudia la feia. Estava plena d'esperança. Vaig comprar tovalloles i llençols nous. Vaig posar música. «Bailar», deia per a mi mateixa. Guaita, ara parlo espanyol. Se m'està arreglant el cervell, vaig pensar. Tot anirà bé.

I llavors va arribar el dia. Vaig quedar amb el meu exmarit en un bistrot de moda del carrer MacDougal on les cambreres duien bonics vestits amb coll de blonda blanca. Hi vaig arribar d'hora, vaig seure al bar i vaig observar com les cambreres voltaven amb compte pel local, traginant combinats de colors, paneretes i bols d'olives en safates negres. Un sommelier baixet anava i venia com el director d'una orquestra. Els fruits secs del bar estaven condimentats amb sàlvia. Vaig encendre una cigarreta i vaig mirar l'hora. Era molt aviat. Vaig demanar una copa. Un escocès amb soda.

—Per l'amor de Déu —em vaig exclamar. Vaig demanar una altra copa, només escocès aquesta vegada. Vaig encendre una altra cigarreta. Una noia es va asseure al meu costat. Vam començar a parlar. També era cambrera.

—Homes —va engegar—. Els agrada torturar-nos.

—No tinc ni idea de què parles —vaig replicar, i em vaig girar al tamboret.

Ja eren les vuit i el meu exmarit va entrar. Va parlar amb el *maître*, va saludar amb el cap en la meua direcció, va seguir una noia a una taula al costat de la finestra i em va indicar amb la mà que hi anés. Vaig agafar la copa.

—Gràcies per quedar amb mi —va dir, traient-se l'americana.

Vaig encendre una cigarreta i vaig obrir la carta de vins. El meu ex es va aclarir la veu però no va dir res durant una estona. Llavors va donar les seves explicacions habituals sobre el restaurant, que havia llegit sobre el xef en no sé quina revista, que el menjar de l'avió era horros, que si l'hotel no sé què, que la ciutat havia canviat, que el menú era interessant, que el temps d'aquí això, que el temps d'allà allò, i així la resta.

—Sembles cansada —va comentar—. Demana el que vulguis —em va dir, com si jo fos la seva neboda, una mena de cangur.

—Ho faré, gràcies.

Una cambrera es va apropar i ens va enumerar els plats especials. El meu ex es va fer el simpàtic. Sempre es mostrava més atent amb les cambreres que amb mi.

—Vaja, gràcies. Moltes gràcies. Ets la millor. Carai, carai, carai. Gràcies, gràcies, gràcies.

Vaig decidir què demanar i tot seguit vaig fer veure que anava al lavabo per aixecar-me de la taula. Em vaig

treure les arracades de penjoll i les vaig ficar a la bossa. Vaig desencreuar les cames. Me'l vaig mirar. No somreia ni feia res. Simplement seia allà amb els colzes sobre la taula. Jo trobava a faltar el meu xicot. Havia estat molt facilet. Havia estat molt respectuós.

—I com està la Vivian? —vaig preguntar.

—Està bé. L'han ascendit, enfeinada. Li va bé. T'envia records.

—N'estic segura. Envia-li records de part meva, també.

—L'hi diré.

—Gràcies.

—No s'ho val —va dir ell.

La cambrera va tornar amb una altra copa i ens va agafar la comanda. Vaig demanar una ampolla de vi. Pensava: Optaré pel vi. El whisky m'estava afectant. La cambrera se'n va anar i el meu ex es va aixecar per anar al lavabo d'homes; quan va tornar, em va demanar que deixés de trucar-li.

—No, em sembla que ho continuaré fent —vaig dir.

—Et pagaré —va proposar.

—De quants diners parlem?

M'ho va concretar.

—Entesos —vaig dir—. Acceptaré el tracte.

Van arribar els plats. Vam menjar en silenci. I llavors ja no vaig poder continuar. Em vaig aixecar. No vaig dir res. Me'n vaig anar a casa. Vaig fer viatges a la botiga de licors. El banc va trucar. Vaig escriure una carta a l'escola catòlica ucraïnesa.

«Benvolgut director Kishka —vaig escriure—. Gràcies per deixar-me ensenyar a la seva escola. Si us plau, llenci el sac de dormir de la capsa de cartró del fons de la meua aula. He de renunciar per motius personals. Simplement perquè ho sàpiga, he estat falsejant els exàmens de l'estat. Gràcies de nou. Gràcies, gràcies, gràcies.»

Hi havia una església tocant a la part de darrere de l'escola; una catedral amb enormes mosaics de persones enlairant un dit com si diguessin: «Silenci.» Se'm va acudir d'entrar-hi i deixar la carta de dimissió a un dels capellans. A més, buscava una mica de tendresa, em penso, i em vaig imaginar que el capellà em posaria la mà al cap i em diria alguna cosa com ara: «maca», «nena» o «petita». No sé què tenia al cap. «Vida meua.»

Havia estat prenent coca dolenta i donant-li al mam des de feia dies. M'havia emportat alguns homes al pis i els havia ensenyat tot el que tenia, havia agafat les mitges de colors i havia proposat que féssim torns asfixiant-nos. Cap va aguantar més d'unes poques hores. La carta al director Kishka era a la tauleta de nit. Havia arribat el moment. Vaig repassar el meu reflex al mirall del lavabo abans de sortir de casa. Vaig trobar que semblava força normal. Això no podia ser. Vaig esnifar les restes que em quedaven. Em vaig calar una gorra de beisbol. Em vaig posar una mica més de bàlsam labial.

De camí a l'església vaig parar al McDonald's per

comprar una Coca-cola Diet. Feia setmanes que no em feia amb gent. Hi havia famílies senceres assegudes ple-gades, bevent amb palleta, tranquil·les, mastegant patates fregides com cavalls vells el fenc. Un sensellar, un home o una dona, no ho sabia dir, havia fotut mà a les escombraries de l'entrada. Almenys no estava completament sola, vaig pensar. Fora feia calda. Volia aquella Coca-cola Diet. Però les cues per demanar eren una bogeria. La majoria de la gent s'agrupava a la babalà, alçant la vista cap als cartells dels menús, amb els ulls embadocats, fregant-se la barbeta, assenyalant, assentint.

—Fa cua? —no parava de preguntar jo. Ningú em contestava.

Per fi em vaig atansar a un noi negre amb visera que era al darrere del taulell. Vaig demanar la meva Coca-cola Diet.

—De quina mida? —em va preguntar.

Em va mostrar quatre gots de diferents mides per ordre ascendent. El més gros s'alçava pam i mig sobre el taulell.

—N'agafaré aquest —vaig dir.

Semblava una gran celebració. No ho sé explicar. De cop i volta em sentia d'allò més vital. Vaig enfonsar-hi la palleta i vaig xuclar. Era bona. Era el millor que havia tastat mai. Em va passar pel cap demanar-ne una altra quan me l'acabés. «Però això seria aviciar-me —vaig pensar—. Val més gaudir-ne aquesta avui. Molt bé —em vaig dir—. Una a una. Una Coca-cola Diet cada cop. Ara, a veure el capellà.»

La darrera vegada que havia estat en aquella església va ser per una festivitat catòlica. M'havia assegut al fons i havia mirat d'agenollar-me, fer el senyal de la creu i moure els llavis en les exhortacions en llatí i tota la resta. No tenia ni idea de què significaven, però em feien efecte. Allà dins feia fred. Els mugrons se'm van endurir, les mans se'm van inflar i em feia mal l'esquena. Devia fer pudor d'alcohol. Observava els meus alumnes, amb els seus uniformes, fent cua per a l'eucaristia. Els que feien una genuflexió davant l'altar, la feien tan marcadament, tan convençudament, que em trencaven el cor. La major part de la litúrgia era en ucraïnès. Vaig veure en Popliasti juguinejant amb el tauló encoixinat per agenollar-s'hi, aixecant-lo i deixant-lo caure de cop. Hi havia vitralls preciosos, molt d'or.

Però quan hi vaig arribar aquell dia amb la carta, l'església estava tancada. Vaig seure als esglaons molls i em vaig acabar la Coca-cola Diet. Un sensellar descamisat va passar de llarg.

—Pregueu perquè plogui —va deixar anar.

—D'acord.

Me'n vaig anar a McSorley's i em vaig cruspir un bol de cebetes en vinagre. Vaig estripar la carta. Brillava el sol.